

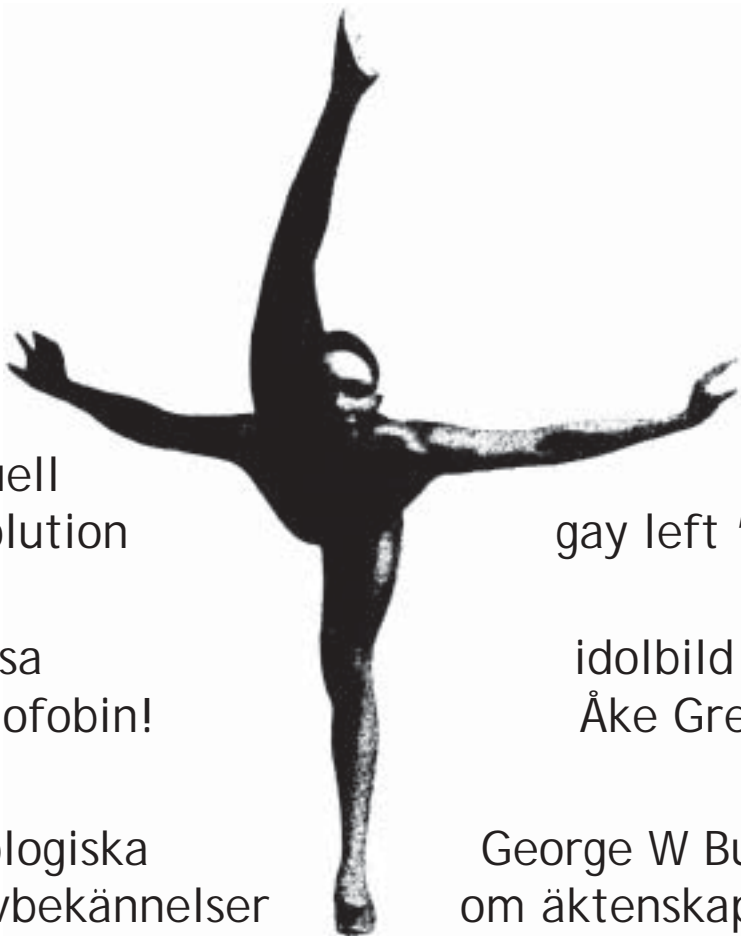
nr 3 nånsin
mars 05

master

svartrosa traktat gbg

krossa kapitalet för endast 10 Kr!!

sexuell
revolution

gay left '75

krossa
pomofobin!

idolbild på
Åke Green

ideologiska
självbekännelser

George W Bush
om äktenskapet

innehåll

revolutionära böjelser	04
pomofobi	08
gästpoet	09
sexigare klasskamp	10
boktips	12
klassanalys	14
ideologiska självbekännelser	17
gay left	23
uttalande från åååke green	26
trans lib	28
jag kommer inte härifrån	30

dags att trappa upp kampen!

*är den traditionella arbetar-
maskuliniteten homoerotisk eller
bara nazistisk?*

**”Klass är ett kommunistiskt
begrepp. Det föser samman
människor i buntar och hetsar
dem mot varandra”**

Margaret Thatcher

Klass och sexualitet. Oj oj, gosse vilka krångliga begrepp att göra en tidning om. Så har den ju blivit försenad också; dels för att vi tyckte det var roligare att göra en genderbenderqalender tillsammans med könsanarki, men också för att det var så himla klurigt att komma på hur det egentligen förhåller sig med det här med heterokapitalet. Så vi har funderat och funderat och till slut har vi kommit fram till svaret, faktiskt:

- 1) Heterosexualitet är konstitutivt för kapitalismen.
- 2) Det revolutionära subjektet kan därmed givetvis omöjligt vara straight.

Svårare än så var det faktiskt inte men nu när vi ändå har föresatt oss att göra en tidning kan vi ju lika gärna utveckla det hela lite mer.

Vill ni nå't är det bara att maila:

kukmokuk@ziplip.com

hur revolutionär är sexualiteten och hur sexuell är revolutionen?

Som sexualrevolutionär får man tydligen finna sig i att bli ifrågasatt av de självutnämnda tvättäkta revolutionärerna. Varpå man lite resignerat kan konstatera att vi tyvärr inte kommit längre än så sedan 70-talet. Frågan sägs gälla huruvida vi har någon plats i en socialistisk rörelse, eller om vi bara försöker dra nytta av vänstern för att driva vår egen agenda. Samtidigt har den institutionaliserade homorörelsen i form av RFSL glidit allt längre åt liberalt håll. Men vad är revolution egentligen och vad ska det vara bra för? Här frågar vi i fjollfront och könsanarki ut oss själva om våra revolutionära böjelser.

Varför vill vi ha en sexuell revolution?

OLOV: Revolution är inget tillstånd som ska införas, eller ett program att kämpa för, utan en förändring som öppnar upp, mot frihet. Och alternativet, att *inte* vara revolutionär innebär då att man vill bevara de normer och regleringar som befäster rådande maktstrukturer kring kön och sexualitet.

MAGDA: Poängen är att man visar att man vill ha en förändring i grunden, inte bara förbättringar. Jag jobbar mer för attityd-förändringar och medvetandehöjande än ändrad lagstiftning.

NIKLAS: Jag skulle vilja göra mer revolution varje dag. I huvudet gör jag det. Det handlar inte om att "Efter revolutionen, fy fan va gött vi ska ha't". Det måste handla om ständig progression; att skapa mer liv, mer av det som är spännande i livet; att ständigt progressera, och då menar jag inte tillväxt och sånt, utan relationer, hur vi är mot varandra, och hur vi tillåter oss vara. Det gäller inte bara sexualitet och kön.

MATS: Jag försöker egentligen bara göra mitt liv som jag vill ha det, eller åtminstone drägligt, och det uppfattas allt som oftast

som extremistiskt och revolutionärt av andra; jag tror det säger mer om det omgivande samhället än om mig. Jag ser mig inte som annorlunda, har inget behov av att särskilja mig från andra, men ofta blir man klassad som provokator och upprorsmakare bara för att man överhuvudtaget gör något.

Men vad är poängen med att koppla samman sexualitet och klass?

MAGDA: För att de hänger ihop. För att ge en större bild, se olika delar av förtrycket och hur man själv deltar i det. Det går att organisera sig i enskilda frågor, med ett speciellt mål, men jag vill det ska finnas en övergripande analys även om man inriktar sig. Homo/bi-kamp känns viktigast just nu, och kvinnokamp, men alla jag jobbar med har anarkistisk bakgrund så vi har i mycket en gemensam förståelse av betydelsen av klassförtryck etc.

NIKLAS: Allt hänger ihop. Hur kan man *inte* koppla ihop saker? Kanske börjar en person fundera på en sak, men kan sedan överföra analysen till andra områden, se likhet i

strukturer. Vi är revolutionära för att vi är utomparlamentariska, visar ett annat sätt att organisera sig. De flesta av oss har någon anknytning till anarkism och den traditionen har alltid gått under beteckningen revolutionär; en omfattande och grundlig samhälls-omvandling. Vi och andra queeranarkister för in den diskussionen på sexualitetens område och ställer frågor som annars inte ställs så ofta.

MATS: Personligen kallar jag mig ganska ofta anarkist, eftersom jag vill bekämpa alla förtryck, och ifrågasätta alla maktordningar; det är för mig det centrala. Sedan anser jag det vara taktiskt lämpligt att analytiskt dela upp samhället och låta olika förtryckta definiera sin egen situation, för att slutligen försöka få ihop en syntes, eller egentligen något mer komplext än så. Därför tycker jag det är olyckligt när somliga universaliserar sitt eget perspektiv och hävdar att andras är mindre giltiga, som t.ex. när man spelar ut facklig kamp på arbetsplatser mot kvinno-kamp. Jag skulle väl önska mig en mer ödmjuk och lyhörd rörelse som bygger på allianser och solidaritet, där intersektionalitetsperspektivet är självklart. OLOV: Jag vill nog lansera ett nytt begrepp genom att kalla mig queer-kommunist! Jag tycker det är viktigt hur man kopplar ihop saker. Sexualitet går ej att isolera; man kan inte revolutionera sexualitet utan att påverka allt det hänger ihop med, som t.ex. kön och kapitalism. Revolutionär blir rörelsen eftersom förändringen inte begränsas till ett område.

Men hur ser egentligen de här kopplingarna som vi talar om ut?

MATS: Alltså det borde ju inte vara något nytt för någon med familjestrukturers koppling till produktionen t.ex. Sedan vill jag gärna betona att det kapitalistiska samhälls-bygge vi ser idag bygger på en ideologisk föreställning om den fria individen, det enhetliga subjektet, och denna identitet kräver en samordning av kropp, kön och sexualitet. Jag tror inte vi kommer att komma någonstans om vi inte börjar rucka på dessa dumheter.

NIKLAS: Jag tycker normalitet och kapitalism hänger ihop väldigt mycket. Kapitalismen utnyttjar och vill bevara att människor

känner sig otillräckliga. Nöjda människor är inga bra konsument. Reklam t.ex. skapar en känsla av att inte vara tillräckligt normal för att vara lycklig. Tidigare var reklamen uteslutande heterosexuell med könsroll-stereotypa män och kvinnor. Nu finns det mer och mer reklam med bögar, men det betyder bara att homosexuella män lyckats få in en fot i normalitetsramen.

Företag och reklammakare, rika människor med makt-positioner i det kapitalistiska systemet, har mycket stor makt över kön och sexualitet. De är aktörer i spelet om hur människor bör och ska vara,

fast det nämns inte som det utan vävs in i gestaltandet av människor i reklamen. I konsumtionssamhället är konsumenterna beroende av vad företag anser att en människa behöver; vad en man, kvinna eller en bög behöver i form av mat, kläder, konst eller sexualitet. Jag tror en själv-producerande identitet främjar både ett antikapitalistiskt och ett queert samhälle, eftersom frihet att bilda sin identitet, att ifrågasätta normer kring hur man ska vara, utmanar starka ekonomiska intressen. OLOV: Jag vet inte riktigt. Jag skulle nog säga att det inte finns någon koppling i traditionell bemärkelse. Det handlar inte om redan existerande system eller processer eller mönster, som existerar var för sig och möts i en koppling, som t.ex. om man talar om diskriminering av homosexuella arbetare. Ett sådant synsätt blir en addition av förtryck, som förutsätter att klass och sexualitet existerar isolerade från varandra; att det finns ett neutralt klasssystem som kan fortskrida utan att man kopplar in sexualitet och att det på samma sätt finns sexualitet utan klass. Däremot kan man utifrån att kapitalismen är sexualiserad, eller har

subversiva minikamper

sexuella implikationer, tala om sexualitet, i bemärkelsen av könslighet, kopplat till arbetsdelning och skapandet av ett heterosystem.

MAGDA: Kopplingarna mellan heteronormativitet och patriarkatet är mer uppenbara än de till kapitalismen. Allt hänger ihop med mannen som norm; den klassiska vita heterosexuella mannen i medel och överklassen. Allt utgår från dem och alla andra värderas lägre. Erfarenheter från de som inte passar in i mallen osynliggörs. Men som jag ser det bär patriarkatet och kapitalismen upp, och tjänar på, varandra. En viktig faktor är äganderätten, den som sitter på kapitalet (a.k.a. Den Vita Mannen) besitter även definieringsrätten och åsiktsmonopolet. Inom ett patriarkalt och kapitalistiskt system är det de starka rösterna som gör sig hörda, alternativa röster tystas ner eller marginaliseras. Om man ska göra profit, vilket är kapitalets enda mål, gör man säkrast i att satsa på Majoriteten (den mytiska varelsen). Så länge vi har profit som det självklara målet kommer de icke-stötande, traditionella, bara-lagom-upprörande och allmänt intetsägande rösterna att fortsätta dominera.

Vad finns det för utrymme för en radikal sexualpolitik inom vänstern?

MAGDA: Just queer känns provocativt, åtminstone i feministiska vänsterkretsar. Att man inte är välkommen för att det finns fördomar om att man är porrliberal. I vissa fall är man rädd för att ha på sig queermärken. Det finns sådana regler för hur man ska vara. Allt är väldigt svartvitt och queer är inte så svartvitt. Vänsterrörelsen i stort har sina fasta ideer och åsikter, som alla gruppe-ringar, och det är svårt att utmana dem med nya tankar. Man måste anpassa sig och acceptera fasta doktriner för att komma in men det känns ändå som att det håller på att öppna upp sig. Det finns ändå en vilja, eller kanske plikt-känsla, att diskutera heteronormativitet inom vänstern mycket tack vare de lesbiska feministerna.

MATS: Det är för mig chockerande hur uppenbart omedvetet sexualliberal stora

delar av den s.k. radikala vänstern är. De sväljer okritiskt den liberalhumanistiska sexualanalysen med hull och hår, och rapar sedan upp lite toleransfloskler när den ideologiska matsmältningen strejkar. Därför behövs det mer än någonsin att man tydligt säger ifrån. Att man protesterar mot att de som kallar sig för radikala och skyltar med sitt avståndstagande från liberalismen går till sängs, som det så passande heter, med liberala ideer om sexualitet och identitet.

NIKLAS: Jag tycker vi fyller ett tomrum dels inom vänstern, med våra alternativa ideer kring kön och sexualitet, dels bland bögar. Det behövs queera, radikala perspektiv i den vänster vi verkar i och i homorörelsen behövs förståelse av kapitalismen och vilken inverkan den har. Vår verksamhet syftar därför inte bara till att gripa in i ett offentligt samtal, utan också till att stärka medlemmar i gruppen.

OLOV: Mitt engagemang är mer ett sätt att få pk-kuk. Jag vill inte så mycket vända mig mot något utan har mer lust att göra bra och intressanta saker. Kanske aktivitetshus, en heterofri zon; skapa utrymmen för experi-

golvad av queer-kommunismen

mentell lusta.

Är queerperspektiv per automatik antikapitalistiska och revolutionära?

OLOV: Nej, herregud! Det finns väldigt mycket reformistiska queertendenser t.ex. inom mycket retorik i vissa RFSL-kretsar, där man hämtar stoff från queerteori, men applicerar det på redan existerande praktiker och analyser.

MAGDA: Queer kan ofta vara väldigt liberalt och missa viktiga samband. Man ser individens fria val och ser inte samhällsfaktorer som ligger bakom t.ex. porrindustrin. Det uppskattar jag med vänster-

feminismen att den gör, men där kan man missa skillnaden om det är ett multinationellt företag som producerar en porrfilm eller om det är ett lesbiskt kollektiv. Många ser bara Porr, och inte nyanserna.

NIKLAS: Ibland känner jag mig jätterevo, ibland inte alls. Jag hyser inget agg mot reformer; kan tänka mig att gå parlamentariskt. Jag har alltid haft behov av trygga grupper där jag känner att jag själv är med och bestämmer, kanske därför jag inte är med i något parti. Jag kan tänka mig att samarbeta med liberaler, det får man ta ställning till i varje situation.

MATS: Det brukar ju påpekas att queer kanske inte skall avgränsas och stabiliseras, och det måste ju betyda att det är öppet för många olika, även liberala, tolkningar, men jag tänker att queer ändå har inneburit ett omförhandlande av vilka som räknas som politiska subjekt och att det alltid är revolutionärt.

Kan man säga att det idag finns en revolutionär queerrörelse?

NIKLAS: Ja det kan jag skriva under på. Det innebär att vi ifrågasätter hur vi lever och omsätter det i praktik. En revolutionär rörelse gör ingen särskilnad mellan sakfrågan och ens person.

MAGDA: Visst, det börjar komma. Man märker skillnader i demonstrationer och i priden. Det skapas alternativ. Jag är ganska förhoppningsfull. Det kanske inte blir revolution, men vi kanske har kul och gör schyssta grejer.

OLOV: Jag ser det som positivt att det finns andra att kommunicera med, utrymme att prata och agera kring queer. Jag håller inte med om allt som sägs, men att utrymmet finns är klart positivt -det vore inte på något sätt bätte om alla dem jag är oense med var tysta.

MR

Den här intervjun hänger lite ihop med en text som publicerades i KomUt nr 7/2004. Där kan man läsa om hur samma personer tänker kring kön och separatism i sitt queerpolitiska arbete.

vissa saker bör man inte förhålla sig putslustigt till

Här fattas ett ord.
Bäst vi hjälper till.

pommersk (pòm'm-) -f adj. som har samband med Pommern	popp se -p ge mode populär
pommes frites (pòm'm frit') s. pl. flötyrkokta potatisstavar	poppe -n
pomolog (-ò'g) -en -ars -logi (-l') -[e]n s. vetenskapen om odlade trädfrukter -logisk (-ò'g) -f adj.	poppig -t -popmusik populär
pomp -en s. pompös -en s. yttre ståt, glans	populär iss (-ò'r) -en göra allmi allmänhet
pompejansk (-ò'n-) -f adj. som har samband med Pompeji	

pomofobi - sjuklig och irrationell rädsla för teoretiska och politiska

ansatser som inte grundas i föreställningar om solida fundament. Kan indelas i två subkategorier: konservativ och radikal. Då den förras utbredning i Sverige i stort sett är begränsad till ungmoderata kretsar och vissa borgerliga ledarskribenter kommer vi här att fokusera på den senare. Den radikala pomofobin förekommer framförallt inom hierarkiska system, så kallade "partier" eller "förbund", vars självbild bygger på en totaliserande förståelse av ett representerat subjekt, ofta "arbetarklassen". Till symtomen hör inte sällan markant maskulin ("grabbig") framtoning, tvärsäkerhet och förkastande av "identitetspolitik", en paranoid abjektion pomofobikern riskerar bli fullständigt besatt av. För att upprätthålla sin självbild som rationellt, revolutionärt subjekt tvingas den pomofobe ständigt förskjuta legitimerandet av sitt handlande från sitt eget väsen och sin egen situation till en imaginär sfär, där begrepp som "folk" eller "kapitallogik" tillskrivs absolut förklaringsvärde. Genom detta förskjutande naturaliserar den pomofobe alla de identitetsformerande strategier han själv positionerar sig genom, och det partikulära förläggs till dem pomofoben förhåller sig antagonistiskt till.

Tidigare menade man att pomofobin hade sin grund i fördomar och brist på information. Lämplig behandling skulle då vara ett vänligt bemötande där den sjuke får förklarat för sig att postmodernismen även kan kallas post-strukturalism, att denna strömning långt från att vara ett kapitulerande inför en liberal hegemoni har potential att utgöra ett viktigt redskap för kamp mot den rådande ordningen, och att Foucault på många ställen vidtalat sin skuld till Marx. Det har visat sig att denna etiologi är felaktig. Pomofobin orsakas av objektiva motsättningar mellan subjektspositioner, där den pomofobe aktivt intar en reaktionär och kontrarevolutionär hållning i sitt paniska fasthållande vid livets främsta fiende: den negativa dualismen. Snarare än att gå pomofobikern till mötes och därmed låta dyrbar tid gå till spillo, bör en fruktbar behandlingsmetod bestå i ett överflöd av kreativitet och sammankopplande av nya, spännande och perversa njutningar och kamper. Det är inte genom servil informationsförmedling på pomofobins villkor vi kan utrota denna förtorkande sjukdom, det är genom att själva bli mer fantastiska och subversiva, på alla våra egna sätt.

qpqp

Jag heter Bodil Malmsten.

Jag är författare och poet.

Med min humor och vitalitet, min obesvärade rimteknik och mitt direkta angrepp på de stora livsfrågorna har jag mycket att tillföra i alla politiska sammanhang.

I det här numret av master bidrar jag med en dikt ur min diktsamling *Paddan & branden* från 1987.

SLÄKTINGEN OÄKTINGEN

I asbestkappan sjunger

INTERNATIONALEN
UPP TILL KAMP EMOT KVALEN
SISTA STRIDEN DET ÄR

INTERNATIONALEN
ÅT ALLA LYCKA BÄR

En liten tid vi leva här
Med mycken möda och stort besvär

Allt har blivit bättre redan
Nya år skall komma sedan

Sjunger för allt han är värd
ALLAS LYCKA ÄR BEGÄRD

för en sexigare klasskamp!

I vårt förra nummer hade vi med en text om vad som händer när man öppet politiserar sexualitet på första maj. Tyvärr kommer vi nog få anledning att återkomma till temat många gånger än. Här t.ex.

För att jag överhuvudtaget ska kunna skriva en text där jag tar strid för att koppla samman klass och sexualitet måste någon annan först ha skiljt dem från varandra; för detta särskiljande är inte på något vis en självklar uppdelning, utan en aktiv politisk handling, alltid i behov av arbetsamt upprätthållande från heterokapitalets små ihärdiga trojänare. Att inte respektera heterosexisternas världsbild ger viktiga perspektivskillnader; det är inte längre självklart att bugande homos tvingas argumentera för sina "avvikande synsätt" inför den överordnade heterosexuelle mannen. Hur länge ska vi finna oss i att gränserna för vår kamp definieras på förhand åt oss av maktfullkomliga heterofiler? -Så ni tycker inte vi hör hemma i er

obefläckade klasskamp? I så fall kanske det är på tiden att ni talar om hur ni motiverar denna historiskt och kulturellt mycket specifika uppfattning om mänskligt liv, om könets och sexualitetens rätta gränser, som ni naturaliserar med en så genomträngande, penetrativ kraft att den uppnår religiös status!

Om vi ska ta på allvar att sexualitet är en social konstruktion, så innebär det att allt och inget är potentiellt sexuellt. Därför är de gränser som sätts upp för sexualitetens räckvidd av politisk natur; alla utsagor om vad som är och inte är sexualitet är ett slag i den omfattande striden om vilka subjekt som ska tala, vilka erfarenheter som ska tystas, vem som har och inte har makt.

De som vill hävda sin rena, obefläckade klasskampsstrategi ser sig som icke-sexuella i sin politiska kamp. Hur kroppsliga än deras aktioner och deras arbete, hur identitets-skapande än deras politiska handlande, framställs de ändå som neutrala i sexuellt hänseende. Detta förnekande av (hetero)sexuella inflytningar är endast möjligt i en heteronormativ struktur där normalsexet inte syns, där (hetero)sexuella makt-handlingar förklaras icke-sexuella, neutrala. Att bedriva politisk kamp som ett icke-könet, icke-sexualitetsbestämt subjekt är att lura sig själv som revolutionär, och att anta en grundmurad liberal hållning i avgörande politiska strider. Jag vill föreslå en försiktighet i att ta det omgivande, borgerliga samhällets världs-bild för givet.

Genom att vägra erkänna privilegierade gruppers rätt till tolkningsföreträde har faktiskt vi, i sexuellt eller annat avseende marginaliserade, en möjlighet att riva ner de språkliga och materialiserade artefakter som

underbygger deras maktställning. Hetero-sexismens tomma retorik faller utan repetativt erkännande. Allt som behövs är en queer knuff. Låt oss definiera oss inte som perifer klasskämpar utan som högst värdiga, i allt självlegitimerade, politiska subjekt i upprorets tjänst; och låt oss ta till vara alla de disruptiva effekter som kommer ur avvikelsernas och perversionernas revolt mot ordningen. Det som är tvärt emot är inte alltid optimalt, ibland kan det vara låsande, men som rebellisk grundhållning är det alltid avgjort bättre än det medlöpande förgivet-tagande av normalitet som den prydliga, laglydiga delen av arbetarrörelsen begagnat. Och tycker man inte det gör sig så bra med spermafläckar och slidsekret på de röda fanorna så kanske man bör överväga att tåga med socialdemokraterna nästa första maj.

SNUSK ÄR KLASSKAMP!

MR

lästips

När frågan om arbetarrörelsen (eller vänstern, marxismen, socialistiska rörelser, etcetera etcetera) och homosexualitet kommer upp är det alltsomoftast dystra tongångar: det handlar om heteronormativ arbetarmaskulinitet, ekonomistisk determinism, arbetsläger och uttalanden om borgerlig dekadens. Allt detta är viktigt och nödvändigt att diskutera, men än viktigare är att förstå att detta är **en** berättelse, inte berättelsen, om sakernas tillstånd. Här ska vi tipsa om andra. För historien är inte en, och framförallt är inte arbetarklassen en, utan mångfaldig. Talet om tillvaron som bestående av fixa **enheter** är vad den borgerliga, patriarkala hegemonin lever på. Att enbart fokusera på den hegemoniska

ordningens avigsidor, att avslöja dess förtryckande uttryck, innebär samtidigt ett återskapande av denna hegemonis väsen. En fruktbart revolutionär politik förutsätter istället erkännandet av det annorlunda, det förträngda, skillnaden. Det handlar om att inte bara genom gnäll konstituera sig själv som upplyst (vi hör det hela tiden: "det var så dåligt förut", "de är så dåliga"), utan lyfta fram det man finner positivt, leva det och bygga vidare på det.

Andra historier alltså. Historier om perversionen som kampmetod. Historier om hur det är på ett annat sätt, och om hur det kan vara. Alla mellan två pärmar, men med ord som en dimma, som svävar där de ligger.

Queerly Classed, Susan Raffo (red.). En samling essäer och noveller om pengar, relationer, rasism, skam, stolthet, förutsättningar, villkor och styrkan i att agera tillsammans. Allt skrivet från en amerikansk horisont, men lätt att känna igen och relatera till. Lesbian Review of Books säger: "everyone should read this book".

En homosexuell arbetares memoarer, Fredrik Silverstolpe. Erik Thorsell var en spännande människa. Här berättar han nästan allt om sitt liv, från det att han i fotogenljuset i backstugan i Surahammar läste om gamla testamentets skökor, studerade på "den röda folkhögskolan" i Brunnsvik och jobbade på järnbruket, till besöket vid sexualvetarinstitutet i Berlin, brevväxlandet med Ottar och 50-talets "Kejne-psykos". En pratig bok med hög anekdot-faktor.

Homosexuality & Liberation, Mario Mieli. Den italienska gayrörelsens founding faggot teoretiserar om det trans-sexuella, schizofrenin och det sexuella överskridandet som kapitalismens dödgrävare. Med många uppskattande referenser till Marx, Camatte och Deleuze, för den som går igång på sånt.

Homosexuality: Power and Politics, Gay Left Collective. Antologi från kamraterna i Gay Left, med bland annat en programmatisk text av Jeffrey Weeks, en uppgörelse med trotskismen, en uppgörelse med borgerlig bögbkultur, en uppgörelse med mediabilden av lesbiska. Resonerande, begripligt, klokt. Och kanske lite tråkigt.

Tuntenstreit, Homosexuellen Aktion Westberlin. Sammanställning av HAWs teoridiskussioner. De behandlar den tyska homorörelsens historia och den samtida (1975) situationens möjligheter för radikal organisering, problematiserar minoritetsbegreppet och berättar om sina visioner. På tyska, och med fler Marx-fotnoter än Mieli.

Journal of Homosexuality, vol. 29, nr 2/3-4 1995. Specialnummer om bögar och den politiska vänsterns sexuella historia. Många, väldigt intressanta och väldigt nischade artiklar. Allt från hur Gide uppfattade Sovjetunionen, sexualitetsdiskurser i anarkisttidningar och den utopiska socialismens sexuella visioner, till kommunistiska bögs pioner i kalla krigets Storbritannien och Stonewall-upprorets effekter på den amerikanska vänstern. Och mer därtill.

Bara kulturellt?, Judith Butler. Ett stilt lustmord på pomofober, ekonomister och weberianer. Ingår i antologin *Könet brinner*.

Att bli respektabel, Beverly Skeggs. Med den uttalade ambitionen att återinföra klass i feministisk teori genomför Skeggs en imponerande sociologisk studie av arbetarklasskvinnor i Storbritannien. Analytiskt blottlägger hon sexualitetens klassbundna historiska rötter och redogör övertygande för de idag synliga konsekvenserna av dessa. Läsvärd och intressant utifrån problematiseringen av identitet och position, samt i högsta grad även för det etnografiska materialet.

The Social Construction of Lesbianism, Celia Kitzinger. En konsekvent genomförd, radikalfeministisk vidräkning av liberalhumanistisk sexualitetsideologi. En ännu aktuell bok trots att den kom redan 1987. Kitzinger beskriver hur ett liberalt paradigmskifte individualiserar lesbianism och patologiserar alla politiserande anspråk.

-Gör det! Nu!

KLASSPORR: erotiserad medelklass:

erotiserad arbetarklass:

konklusion:

Antingen är de exploaterade arbetarna så hårt utsugna att de inte ens har råd med kläder eller så är nakenheten en visuell manifestering av kapitalistiska maktrelationer eller så är det kläderna som gör mannen.

REVOLUTION IS MY BOYFRIEND

Låt homosexualiteten blomstra, som det djupt kända uppror mot heteroterrorismen den i sina bästa stunder är! Revoltera mot könssystemet, mot sexualitetsnormer och mot den underdåniga lydighet den heterosexuella ordningen kräver! Excellera i politisk njutning! Omstörta sexuella och sociala praktiker! Låt kravall och querell grassera fritt! Minns att ett liv i heterosexismens stenöken är beskuret in till roten. Vägra förminska! Ta plats! Gör dig synlig på dina egna villkor! Glöm inte att pussas!

Det är inte svårt. Nära vänskap är revolutionärt. Enkelt men udda sex likaså. Simpla trivialiteter i våra liv är dynamit i en värld som sålt kärleken för lagen, och satt fantasin på undantag. Lev över dina tillgångar och andras förväntningar! Intifadan visar vägen. Ta makten över genusproduktionsförhållandena! och vägra exekvera den självmordsordern som riktats mot dig.

Låt ingen undslippa sitt ansvar: spotta förtrycket i ansiktet och bli du med heterosexisterna! Kampen står här och nu. Minns inte dina rötter, uppfinn dem på nytt! Älska många; många fler än du borde. Lyssna till ditt hjärta som vet vad du känner. Det finns ingen annan än du som bestämmer!

ideologiska självbekännelser

-om vikten av en socialistisk sexualitetsanalys

I den första sexualpolitiska vänstergrupp jag var med i diskuterade vi vad det var vi egentligen skulle göra. Vad var egentligen poängen med att organisera sig mot kapitalism och heterosexism? Något riktigt svar kom vi aldrig fram till men jag minns att jag sa något om att jag tyckte det var jätteintressant med vad man eventuellt kunde finna om man undersökte samband mellan dessa förtrycksstrukturer. En tjej från ung vänster som läste genusvetenskap svarade att det visserligen var intressant, men att det var så oerhört komplicerat att det nog var bäst att lämna därhän, och därefter blev det inte så mycket av med utvecklandet av de teoretiska perspektiven. Till och med i den sexuellt avvikande vänstern uppfattades man alltså som konstig om man tyckte kapitalism hörde hemma i diskussioner om sexualitet.

Detta var ändå ingenting mot hur oerhört avlägset klassperspektivet tycktes i mainstream-sammanhang. På den här tiden var det mediala intresset för "homosexfrågorna" på topp med Ecce Åmål, partnerskap och adoption och allt vad det nu var. Det fanns ett väldigt intresse att diskutera sexualitet och identitet men alltid ur ett medelklassigt individualiserat komma-ut-perspektiv, där den underliggande problemformuleringen kretsade kring hur fördomar och intolerans hindrar enskilda individuella homosexuella att bli fullvärdigt accepterade produktiva samhällsmedborgare. När det är en självklarhet att målet för varje individ är att passera som normal i en förgivettagen, välordnad värld osynliggörs effektiv all kritik av ett heterosexistiskt samhälle; det blir omöjligt att se avvikande sexualitet som en djup protest mot det etablerade samhället, en revolt mot ordningen och ett uppror mot den sexualiserade maktutövningen. Skriande konflikter i samhället begravs istället under välmenande sociala insatser för den utsatta gruppen, krokodiltårar över hur synd det är om de homosexuella.

Den liberalhumanistiska världsbild som är det kapitalistiska systemets legitimerande diskurs klarar inte av att se sexualitet ur något annat perspektiv. Det finns ingen möjlighet att begripliggöra något som strider mot bilden av det kapitalistiska samhället som ett naturligt och självklart gott system i vilket individen endast har att finna sin plats. Allt som avviker

måste återinpassas på ett eller annat sätt. De traditionella repressiva metoderna kriminalisering respektive patologisering har nu ersatts av en normaliseringsstrategi, men det viktiga är inte exakt var gränserna för samhällets acceptans går utan att dess kärna förblir ohotad, och heteronormativitetens metod att inlemma viss homosexualitet är en process där sexuella och klassmässiga maktrelationer snarare uppdateras än i grunden ifrågasätts. Det handlar snarare om ett utökat reglerande av icke-heterosexuella subjektspositioner; heterosexualitetens klåfingriga sorteringsmaskineri erövrar nya områden och finner nya sätt att utdefiniera det oönskade; det man ger med ena handen tar man tillbaka med den andra.

borgerlig dekadens

Att politisera sin identitet innebär därför idag att löpa risken att patologiseras som psykiskt instabil vänstergalning, en missanpassad individ vars paranoida villfarelser utgör hindret för personligt självförverkligande. En liberal hegemoni strukturerar vad som kan och inte kan sägas om sexuella identiteter. Homokamp är alltså inte enbart en fråga om kulturellt erkännande av minoriteter utan i högsta grad om makten över massorna. Heterosamhället öppnar sin toleranta famn och säger till dig: vi ska ge dig hjälp så att du blir lycklig, så att du slipper vara diskriminerad och känna dig utanför. Om du lyder så kommer du få ett vanligt jobb, kunna leva ett fullvärdigt liv och njuta frukterna av att investera i ett samhällstillvänt leverne. Men det

erbjudande som verkar generöst och välmenande ställs definitivt inte i en öppen valsituation, för alla alternativ saknas. Det blir uppenbart att normaliseringskampanjen inte alls syftar till de marginaliserades bästa, utan enbart är till för att skydda de redan inneslutna, att ytterligare bekräfta och förstärka deras position. Det rör sig om diskursiv krigsföring.

Det var alltså sådana extrema ideer jag umgicks med och som fick mig att känna stark frustration över det kvävande liberalhumanistiska debattklimatet. Det kändes omöjligt att tala om kapitalistiskt inflytande över

identiteter, kroppar, njutning och begär. Men jag hade nog inte riktigt förstått hur starkt sambandet mellan ekonomiska förhållanden och sexualitetsdiskurs kunde vara förrän jag lärde känna en helt annan kontext. 2001 var jag på en afrikansk konferens om sexualitet och kristendom i Togo och redan inledningsanförandet fokuserade huvudsakligen på en kolonialistisk och kapitalistisk världsordnings avgörande betydelse. Mötet innebar för mig tusen tankeställare när mångfalden av perspektiv konkurrerade om herraväldet i min stackars överhettade hjärna. Ibland tycktes antikoloniala åsikter ligga märkligt nära gammal välkänd kolonialistisk logik, och det var inte lätt att avgöra vad som kunde kallas homovänligt eller progressivt, men faktum kvarstod att i ett specifikt sammanhang med världsekonomiskt underprivilegerade kristna afrikaner tedde sig ansatsen att analytiskt sammankoppla sexualitet med ekonomisk struktur fullständigt naturlig medan den i Sverige gränsade till vansinne.

Sedan dessa erfarenheter har jag hunnit med att lönearbeta en del för RFSL. Det har skett ganska ambivalent och motvilligt, men jag har ändå funnit försvarbara skäl att jobba där. Ofta ger mig kontakter med RFSL en diffus obehagskänsla. Jag känner att något är fel men jag kommer inte alltid omedelbart på vad. Mycket handlar om att jag står så långt ifrån dem i fråga om hur vi uppfattar våra liv, våra kroppar, identiter m.m. men jag orkar nästan aldrig bryta mot det samhälleligt accepterade och ge uttryck för det. Istället suggs jag in i det tysta antagandet om oproblematiserad homosolidaritet, konstruerandet av en social gemenskap med nedtonade interna konflikter och en gemensam fiende.

Jag önskar att man skulle kunna behandla skillnader demokratiskt, bygga allianser och samla sig kring en gemensam politik. Det stora problemet är alla totaliserande anspråk, hur en viss uppfattning utropar sig själv till rättvis uttolkare av allas erfarenheter. Det är ett generellt socialt problem; homokamp är bara en specifik kontext för det, och RFSL ett ovanligt

proletär dekadens

framträdande exempel. Med en pluralistisk samhällssyn skulle man se en styrka i mångfalden av kämpande människor. Av RFSL får jag oftare känslan att man anser sig ha monopol på sexualpolitik, och att detta är ett monopol man är beredd att ta till stora ansträngningar för att försvara. Istället för att se bundsförvanter man kan stödja ser man hot man ska bekämpa. Man håller det sexualpolitiska fältet rent och anständigt för att kunna vårda och utveckla sina goda kontakter med den politiska makten.

Implicit i en förklaring av samhällsproblem som "homofobi" eller "fördomar" ligger föreställningar om att dessa företeelser är irrationella, orsakade av bristande kunskap och bör bekämpas med "upplysning", "fakta" och "information"; ett liberalt perspektiv som till en viss gräns kan leda till positiva konsekvenser men som också medför problem. Ett av dessa är vad man missar att analysera. Inget ljus kastas över mer djupgående strukturer utan istället utses "goda": upplysta, fördomsfria; och "onda": ignoranta, fördomsfulla. De senare sammanfaller påtagligt ofta med just invandrare, arbetarklass, lågutbildade, religiösa, d.v.s. de som står som motbild för svenska sekulära medelklassmänniskor, de som utgör deras "andra".

När man accepterar en sådan föreställningsvärld innebär det alltså att den svenska medelklassen frikänns från ansvar för diskriminering och misshandlar. Istället utpekas marginaliserade grupper som roten till det onda, och det gör mig misstänksam. Det är inte så att jag vill vända på resonemanget och demonisera denna medelklass. Det jag vill ha är en mer komplex förståelse av sexualitet, där motsättningar inom grupper kan bli synliga. Det är först då man kan diskutera skillnader i olika klassförhållanden, kön, etniciteter, kulturer och religioner. Om man försöker göra det utifrån fördomsperspektivet blir det livsfarligt.

Allt oftare växlar RFSL och deras gelikar språkbruk och talar om heteronormativitet och till och med queer, men frågan är inte bara vilka ord som används. Jag vill nog varna för att retorik och faktisk analys inte alltid vandrar hand i hand. RFSL har en oerhörd tendens att plocka in lite modeord och bara klistra på sina gamla idéer. Effekten blir då att man bara annekterar de nya orden och oskadliggör de kritiska perspektiv de syftat till att vara bärare av.

Kopplat till fördomsmodellen och den sexualliberala hegemonin är dess historia om politiska landvinningar. Har mitt liv som homosexuell blivit bättre av att kändisar kommer ut på löpande band och att SVT sänder en gaygala? Visst innebär det stora förändringar i samhällets

heterofiler

sexualitetsdiskurs men är det självklart en entydigt progressiv utveckling? Finns det andra förväntningar att leva upp till nu? Vad innebär kravet på att leva öppet och komma ut inför samhället? Är det en ny låst position av självdisciplinering och heteronormativitet? Det finns en tendens, som börjar anta formen av självklarhet, av att beskriva 50-talets samkönade sexuella aktivitet som dold homosexualitet. Ofta kodas den som en lägre och oönskad form av sexuellt beteende jämfört med dagens samhällstillvända öppet homosexuella identitet. Man ser det som att egentligt homo- och bisexuella män var tvungna att träffas i parker och på pissoarer för att homofobi tidigare var så stark. Angreppssättet visar en okänslighet för historiska skillnader och klara tendenser till att universalisera sin egen världsbild till att förklara allt i alla tider, i alla kulturer. Dess syfte är att skapa en framgångssaga som legitimerar den institutionaliserade homokampens politiska agerande.

Ett ifrågasättande av framgångssagan kan upplevas som mycket provocerande eftersom den ofta är den bärande berättelse vi har om oss själva. Förut så hade vi det dåligt och var förtryckta, men nu, tack vare den traditionella homokampen, så har vi det bättre, även om vissa kvarvarande rester av homofobi återstår att bekämpa, och eftersom framgången varit så stor återfinns nu resterna oftast i samhällets utkanter, medan de rosa pengarna gjort samhällets eliter till våra hjältar. Jag vill inte vara pessimist. All förändring innebär att strukturer utmanas, att relationer måste omförhandlas. I detta öppnas möjligheter till nya former för politisk kamp. Låt oss hoppas att allt till slut ordnar sig, men det är viktigt att vara petig ibland och inte nöja sig med att det ytligt ser ut som att framsteg har gjorts.

Tja, där någonstans står jag väl idag. På kant med allt och alla. En missanpassad vänstergalning med paranoida vanföreställningar. Om jag bara lyckas snärja några fler lättleda homon i mina konspiratoriska tankegångar kanske vi kan utnyttja vårt vainsinne till att fixa lite revolution trots allt. Det skulle vara kul.

nya fräscha tankar från vänsterpartister i vägval vällust

Linnéa Nilsson (v)

"Queerteorin har således potential att utgöra en kronjuvel i den kapitalistiska arsenalen, eftersom den glorifierar begäret och sopar frågan om behov under mattan med motiveringen att det är essentialistiskt att tala om grundläggande behov. Något bredare genomslag kommer den emellertid aldrig att få. Den ger uttryck för en klassposition som majoriteten av den arbetande befolkningen inte delar och aldrig kommer att känna igen sig i."

Tack Linnéa för den analysen och vad skönt att kronjuvelen i den kapitalistiska arsenalen aldrig kommer få något bredare genomslag.

För övrigt ser vi fram emot nya spännande omstruktureringar av det politiska vänsterfältet som kanske t.ex:

vätning värmland

vattnig välling

vördnad väster

välörd vinstvän

välkammad vänster

vinval vitt, eller...?

gay left

Efter upplösningen av den brittiska grenen av Gay Liberation Front 1974 gick några av de aktiva samman med personer från den då likaledes upplösta Gay Marxist Group och bildade Gay Left Collective. Till skillnad från GLFs uttryckligen breda politiska bas, med starka kopplingar till bland annat kvinnorörelsen, lades här fokus på bögar och vänsterpolitik. Man ville utveckla en marxistisk förståelse av sexualiteten, och diskussionerna fördes i den egna tidningen, Gay Left, som kom ut med sitt första nummer hösten 1975. Nedanstående text publicerades i nummer 5, vintern 1977. 1980 kom det sista numret och gruppen upplöstes.

varför marxism?

Marxismen är en revolutionär tradition av arbetarklassens politiska kamp för socialism. Dess teoretiska historia förkroppsligar en kamptradition, lärdomar av segrar och nederlag: genom detta är den en vägvisare för samtida och framtida handlande. I detta sammanhang är marxismen också en historieteori och en analys av hur det kapitalistiska samhället fungerar. Då den är en revolutionär politisk vetenskap måste den ständigt utvecklas genom att testas mot erfarenheter. Som en bredare lära om samhället är den dock fortfarande mycket underutvecklad, inte bara på avgörande punkter som förståelsen av ideologi och stat, utan även inom specifika områden som psykologi och sexualitet. Vi menar att en marxistisk metod kan bidra till en förståelse av sådana områden. Hittills har luckorna i den marxistiska teorin lämnats till borgerliga ideologier (biologism, raslära o.s.v.) att fylla. Frågan om sexualitet är ett exempel på en sådan marxistisk frånvaro. Detta innebär inte att socialister i allmänhet inte har intresserat

sig för kön och könsroller, men vi menar att det inte har utvecklats en egentlig *marxistisk* förståelse av sexuellt förtryck. Inte heller kan vi själva påstå oss ha någon sådan för närvarande. Kopplingarna mellan patriarkala strukturer och kapitalistiska sociala relationer är mycket komplexa, och vi har bara börjat förstå dem. Vi vill mena att ett sådant projekt bygger på förståelse för förhållandet mellan ekonomi, ideologi och kultur, och insikter från den senaste tidens utveckling inom studiet av sexualitet.

En sådan ansats innebär – och kräver – ett förkastande av ekonomism, en förvrängning som marxismen ofta varit alltför benägen till. Eftersom marxismen är en *materialistisk* samhällsteori har det varit lätt att förstå världen i rent ekonomiska termer. Som ett resultat av detta har ekonomin i vissa marxistiska texter framställt som ett urverk, som ofrånkomligen och oundvikligen tickar mot ett produktionssätts död och ett annat födelse, utan någon synbar inverkan av

mänskligt handlande. Detta bäddar för passivitet och reformism. Även när aktivism betonas kan dock teorin fortfarande lida av ekonomism: om fokus sätts helt på ekonomin som den historiska förändringens motor kan kampen förstås bara i ekonomiska termer. Arbetarnas kamp är inte begränsad till en strävan efter högre lön och bättre arbetsförhållanden. Arbetarens position är också resultatet av en social struktur som börjar präglas in genom familjen och förstärks av en borgerlig ideologi. De könsroller som definieras i familjen är centrala för arbetsdelningens uppdelning i manligt och kvinnligt. Ekonomismen blundar för hela den dynamiken och påstår att de sociala relationerna kommer att förändras av sig själva efter revolutionen. Erfarenheterna från de "socialistiska" regimerna världen över pekar mot att detta inte är fallet. Statligt övertagande av produktionsmedlen, om än utan arbetar-demokrati, har genomförts, men familje-ideologin och de sociala relationer den ger upphov till förblir liknande dem i västerländska kapitalistiska länder.

-Jag investerar i maskulinitet.

I grunden ligger en alltför snäv tolkning av den ekonomiska basen. Man låter en väsentligen topografisk metafor – "bas-/överbyggnadstrukturen" – stå i vägen för en fullständig vetenskaplig förståelse. De senaste årens renässans för marxismen som ett kreativt rättesnöre för politisk handling har lett till att de tidigare marxister som förkastade ekonomismen – i synnerhet Antonio Gramsci – har återupptäckts. En nyskapande debatt har utvecklats inom marxismen, en debatt som rör sig kring olika plan – ekonomiska, ideologiska och politiska – och de komplexa sätt dessa manifesteras genom produktions sättet. Den viktigaste iakttagelsen här är att ideologin i sig själv är en materiell faktor i samhället, inte någon enkel återspeglning av "basen". Idéer är inte produkter av någon ren

inbillning eller falskt medvetande, utan potentiella grunder för verkliga, materiella samhällskrafter som skapar social praxis. Samhällen är inga urverk, utan mångbottnade skapelser i vilka det *ekonomiska* förmedlas genom samansatta *sociala* relationer, *ideologiska* gestaltningar och *politiska* praktiker. Den grundläggande verkligheten är en där klassmotsättningar tar sig många skiftande uttryck – från kamp på fabriksgolvet, över ständiga ideologiska och kulturella strider till den generella konflikten på statsmaktsnivå.

I Storbritannien har marxister under de senaste åren (som ett resultat av en komplex politisk situation) försökt förstå de former under vilka en borgerlig hegemoni har kunnat bevaras, en ansats som särskilt tar fasta på ideologins roll. Med hegemoni avser vi de aspekter av den härskande klassens överhet, ledarskap och inflytande som står utanför de formellt repressiva strukturerna av statlig makt, t.ex. utbildning, kulturella, politiska och sociala föreställningar.

Detta är relevant för den feministiska och homosexuella frigörelsekampen eftersom det mesta av förtrycket mot oss som homosexuella sker på en ideologisk nivå, inte ekonomiskt. Detta gäller i högre grad för bögar än flator. Kvinnoförtrycket tar sig övervägande ekonomiska uttryck, vilket teoretiserandet av det obetalda hushållsarbetet har försökt påvisa. Men det finns också en ökande medvetenhet om att frågor om kön och sexualitet inte på något enkelt sätt kan förklaras med hänvisningar till kapitalismen. Ur detta växer den senaste tidens debatt om patriarkatet och kopplingarna mellan kapitalism och patriarkat.

...och jag gör grovjobbet.

I kampen mot patriarkatet och kapitalism återfinns ett avgörande uppdrag för homosexuella socialister inom ideologins och

kulturens sfär. Detta uppdrag består i att avslöja den borgerliga familjeformens förtryckande natur, ifrågasätta heterosexuella normer, utforska sätt att förhålla sig till varandra som kan gå bortom tvingande parförhållanden, utveckla en kritik av patriarkatets och sexismens olika former och sträva mot en teori och praktik som i nuet kan utmana den borgerliga hegemonin. Den socialistiska strömningen inom homorörelsen har här en viktig roll att spela.

Frågan om förhållandet mellan homorörelsen, en bredare revolutionär rörelse och ett enat revolutionärt socialistiskt parti ställs här på sin spets. Vi tror att en självständig homorörelse (såväl som en självständig kvinnorörelse) är nödvändig och avvisar varje försök att underordna denna rörelse under en enda politisk grupp. Politiska vänsteraktivister av olika slag kan och bör bidra med sina idéer till homorörelsen, men att erbjuda sökande homosexuella socialister en rent organisatorisk lösning – "svaret, kamrater, är Partiet" – är hopplöst kontraproduktivt. Vi stöder kamraters pågående arbete i vänsterorganisationer, men tror också att en långsiktig förutsättning för byggandet av socialismen är en omstrukturering av alla revolutionära krafter.

Men vad innebär det, rent praktiskt? I nummer 12 av *Red Rag* ifrågasätter Sheila Rowbotham den leninistiska traditionen på grund av dess fiendtlighet mot en bredare socialistisk rörelse, och frågar sig ifall en partiform som kräver demokratisk centralism och elitism kan rymma de förändringar som

kvinnor- och homorörelsen eftersträvar. Å andra sidan pekar J. Ross i nummer 6/2 av *Socialist Woman* på en grundläggande skillnad mellan *politiskt* ledarskap, som organiseras genom ett leninistiskt parti, och *sociala rörelser*, som vägleds av tillbörliga marxistiska insikter, men som av nödvändighet organiseras självständigt, i komplex dialog med politiska organisationer och andra sociala rörelser. Dessa två synpunkter är inte oförenliga. Krafterna som verkar för socialism i väst är bredare än vad någon enskild politisk grupp kan omfatta, och varje försök att fånga in sådana krafter i ett parti motverkar syftet.

straighta?

Distinktionen mellan parti och rörelse är en sak, en annan är frågan om partiform: är en leninistisk organisationsstruktur nödvändigtvis den rätta? Behövs det ett förtruppparti i utvecklade borgerligt demokratiska samhällen? Är bolsjevikernas föreställning om "maktövertagande" något vi kan arbeta med här? Det går att ställa sig fler frågor, och av vänsterns förvirring att döma är svaren inte självklara.

Kampen för socialism kommer att vara lång och svår, men det är bara genom den kampen de begränsande kategoriseringarna av sexualitet kan

komma att överskridas. I denna utveckling kommer själva begreppen "heterosexualitet" och "homosexualitet" att ifrågasättas. Det vore löjligt om någon påstod sig sitta inne med en fullständig förståelse av vad utvecklingen och förändringarna kommer att innebära. Vad vi behöver är istället teoretiska förtydliganden och ett ständigt prövande av dessa teorier i praktiken.

översättning: qpqp

“sexuella abnormiteter är en djup cancersvulst på hela (den heteropatriarkala, kapitalistiska) samhällskroppen”

sångdags

Tröstens ord när brustet hjärta gråter.
Mister du en står dig tusen åter.
Så slå sen till när lyckan väl vänder.
Ménage à mille! Vägra ta en i sänder.
Gamla råd om kärlek som tycks lama
ändrar innebörd för polygama.
Svårt att välja sent en natt på krogen.
Alla träden skymmer själva skogen.
En standardplan: leta den rätte bögen.
Som nymfoman väljer man hela högen.
Sångarna och normerna är trånga
men killar kan man aldrig få för många.

Du tror inte på det här, eller hur?
Men tvåsamhet är en godtycklig struktur.
Några är strama och tvärt monogama.
Andra vill ha alla som de kan få.
Lusten att falla för alla de killar man gillar
bör man ta vara på.
Några är många som tolv eller så
men de flesta är två,
bara två, bara två.

OKÄND KULTUR

Bastuvärmen inga gränser känner,
översvallar främlingar och vänner.
En atmosfär av brännheta pustar.
Hur svalka där sina glödande lustar?
Svettig, kåt och yr med febertoppar
omgiven av nakna, heta kroppar.
Fast det blöta regnet väter marken
finns det gott om bögar kvar i parken.
De smyger hit på jakt efter andra.
Med lite flit kan de hitta varandra.
En märklig drift tycks pluvofilen sporra.
På internet är raggen alltför torra.

Du tror inte på det här, eller hur?
Men bögar cruisar i ur och i skur.
Fast de är blöta så kan de få möta
någon som ger dem en stunds stimulans.
Några vill traska och plaska och snuska i
buskar
som inget annat fanns.
Cruisingen bryter mot all konvensans
så det finns ingen chans
till en dans med romans.

Läderklubbens dunkla vrår och vanor
är en gaykultur med gamla anor.
Men för en del kan dresscoden hämma.
Förtryck känns fel, fetisch med dilemma.
Sexualveganens hat av läder
minimerar utbudet av kläder.
Heteronormens bojar oss förtrycka.
Restriktioner bakbinda vår lycka.
Som mottaktik mot njutningens faror,
en sexpraktik med kedjor och snaror.
Utmanande straightas makt i grunden,
bondage gör dig fri att vara bunden.

Du tror inte på det här, eller hur?
Men visan handlar om motståndskultur.
Sex i praktiken berör politiken.
Normalitet är en makthierarki.
Vägra att viga, förtigas och gömmas och
glömmas
som homoalibi!
Skapa kulturer i autonomi!
Gör dig fri, gör dig fri!
Sexuell anarki!

MR

transliberation

-en recension

"Låt mig få presentera mig själv. Mitt namn är Leslie Feinberg – ni kan kalla mig Les. Jag är en maskulin, lesbisk, man-till-kvinna crossdresser och transgenderist...Jag identifierar mig inte personligen som man, så jag tycker inte jag ska behöva ändra min kropp för att matcha mitt genusuttryck så att myndigheterna ska känna sig tillfreds..."

Så börjar Leslie Feinberg ett tal inför en transgenderpublik i Texas. I boken *Trans liberation – Beyond Pink or Blue* (Beacon Press, 1998) publiceras en rad tal av honom (på engelska "hir"), nedskrivna från transkonferenser, workshops och universitetsseminarier runt om i USA under 1997. Leslie pratar om hur svårt det kan vara för

"Att definiera mig själv är svårt, att vara mig själv är enkelt."

Deirdre Sinnott

ur *Trans liberation* av Leslie Feinberg

transpersoner att resa när kön och namn på id-kortet eller i passet inte matchar genusuttrycket, hur diskriminering inom sjukvården och arbetsmarknaden ofta leder till fattigdom, isolering och utanförskap.

Men även hoppet och den outröttliga kampen har en stor plats i hennes bok. Hon/Han (på engelska "s/he" eller "ze") beskriver med tydligt klassperspektiv många av de likheter som finns mellan förtrycket av transpersoner och förtryck av icke-heterosexuella, kvinnor, handikappade, arbetslösa m.fl. Det känns som att ingen glöms bort i den rörelse Les är en del av. Det är en rörelse som arbetar över alla de gränser som det kapitalistiska, västerländska, patriarkala och heteronormativa samhället tvingat på oss. Les drar många intressanta paralleller mellan dagens transrörelse i USA och svartas uppror, arbetsplatskamp, kvinnors frigörelse samt gayrörelsens motstånd i och med upploppen kring Stonewall i New York 1969. Hon/Han anser att det är oerhört viktigt att få skriva sin egen historia, för så länge de förtryckande i världen har makten kommer de förtryckta aldrig att bli erkända och synliga. Som ett intressant exempel nämns universitetsämnen som genusvetenskap, queer-teori

och studier om ursprungsbefolkningar. Enligt Leslie är möjligheten att studera dessa ämnen resultat av militant kamp för rätt att existera och därmed en chans att ta sin rättmätiga plats i mänsklighetens historia.

Mellan talen, som vart och ett utgör ett eget kapitel, finns ett par personporträtt. Vi får läsa om hur det gick till när Cheryl Chase blev en av de första offentliga intersexuella aktivisterna i USA och hur synliggörandet av intersexuella spridit sig runt om i världen. Ett annat porträtt är av Sylvia Rivera, en dragqueen som slogs mot polisens trakasserier utanför Stonewallbaren. Hon berättar i boken hur det gick till när människorna på baren fick nog av polisräderna och vilken seger det var att kunna slå tillbaka. "...*Jag är glad att jag var med i Stonewall upploppet. Jag kommer ihåg när någon kastade en Molotov Cocktail och jag tänkte "Herre Gud, revolutionen är här. Revolutionen är äntligen här!" Jag trodde alltid att vi skulle slå tillbaka. Jag visste att vi skulle slå tillbaka.*

Men jag visste inte att det skulle bli just den kvällen. Jag är stolt att ha varit där den kvällen. Om jag missat den upplevelsen skulle jag gräma mig, för det var då jag såg världen bättras för mig och mitt folk..."

Tillsammans med en annan dragqueen, Marsha Johnson, startade Sylvia STAR – Street Transvestite Action Revolutionaries. STAR var en grupp som kämpade för hemlösa och prostituerade könsöverskridare och "alla som behövde hjälp", och hjälpte dessa från fattigdom, svält, polisbrutalitet och maffia.

Trans liberation är en bok som inspirerar och väcker tankar. Går det verkligen att skapa en värld där kön- och genusdefinitioner inte är viktiga längre? Kommer gayrörelsen och transrörelsen att kämpa tillsammans? Enligt Leslie Feinberg är allting möjligt, och efter att ha läst hennes bok är det svårt att tro något annat.

Filip Anarka Vrba

det blir alltid så bra när män sluter sig samman och gör någonting

jag kommer inte härifrån

Otroligt lycklig, med alldeles för rött läppstift och jag håller aldrig för munnen när jag skrattar.

Jag kommer inte härifrån. Man ser det, bara man tittar noga. Jag är inte som ni, eller ens som du, kroppen. Det var du som var min värsta fiende. Dom säger att man inte varit i krig förrän man dödat sin första fiende.

Jag är mer än en kille eller tjej. Jag känner hur det brinner i mitt bröst och jag är! Jag vet! Jag vet vad jag är och inte - ni vet inte, ingenting vet ni. Men allt måste gå så jävla snabbt hela tiden, så jag hinner aldrig förklara, men nu är det lite tid kvar och ni är tvungna att lyssna på mig. Jag kommer försvinna, snart kommer dom och hämtar mig. Jag ska hem nu och jag ska inte ringa nånstans.

Jag går ifrån dig nu, kroppen, vårt kontrakt har löpt ut.

Jag minns när vi var i huset på innergården och det bara var vi och han från huset mittemot. Han och jag kramades och kysstes och allt var bara blixtar av silver, i all evighet. Jag minns i badkaret när jag var 13, hur jag upptäckte hur du började förråda mig: Mina bröst började täckas av svarta hår och min bröstkorg var alldeles platt och jag drog i mina bröst, blundade och hoppades att dom skulle fyllas med vad det nu är bröst är fyllda med, fett och mjuka bölder.

Du hade din chans där, kroppen, men jag kände att du skulle göra det du gjorde ändå. Varför lät du mig inte vara den jag ville?

Precis som alla andra; kirurgen och dom som döpt mig till det här konstiga namnet, utan att fråga. Jag försökte lugna mig och sen förstod jag hur det låg till: Att jag egentligen inte kommer härifrån, utan nån annanstans. Jag är en mutant, en superhjälte med bröst och kuk och jag blir jävligt våt och glad när jag säger hejdå till er och min kropp. Jag ska hem nu och du får inte följa med! Jag ska få min vilja igenom, vad du än säger. Du ska få din skam, om jag får min makt. Det gör inte ont när jag skär i dig, för jag skär för att bli fri. Åh, Gud vad jag längtar härifrån!

Jag sluter dina ögon och på dina ögonlocks svarta duk, spelar jag upp filmen om mig själv, med mig i huvudrollen, precis som jag vill att filmen ska vara. Där är jag stark och 30 meter lång och sjuk av stolthet och vacker och räcker ända till självaste himmelen! Jag kommer inte härifrån.

Där jag kommer ifrån blir man inte våldtagen på en fest av nån jävla bög och där jag kommer ifrån kastar ingen hundbajs efter en i korridorerna. Där jag kommer ifrån vaknar man inte svettig mitt i natten av att man skriker och man måste inte kråkas varje gång man äter och man är aldrig svagare än fulla machomän och man är aldrig rädd. Där jag kommer ifrån är det alltid vår och där blommar körbärsträden som de aldrig gjort något annat och himlen är alltid vit, vit som en pappersbit! Där jag kommer från längtar man aldrig bort. Där gör luften inte så ont att andas att man måste röka, inget är så skarpt i konturerna att man måste bli full för att stå ut och där har man aldrig tunga ögonlock.

Så det är nu vi skiljs åt, det är nu vi aldrig ses igen. Jag kommer att somna och när jag vaknar är du långt härifrån och jag har kommit hem. När jag har kommit hem så ska jag lägga mig ner i det varma fuktiga gräset och solen kommer att lysa på mig så att jag måste blunda, och jag kommer vara klädd i blå sammet med alldeles för rött läppstift och jag kommer att glänsa och skimra och jag är otroligt lycklig och jag håller aldrig för munnen när jag skrattar.

Och när jag öppnar ögonen kommer han stå där och vi kommer se på varandra och skratta och aldrig vika med blicken och jag kommer vara lagom stor för att få plats i hans famn. Han kommer inte vara hård eller kantig och vi kommer leva som inget annat spelade nån roll, som i en bubbla, en lycklig bubbla. Vi kommer vara i klara färger och allt annat i svartvitt och jag kommer inte minnas nåt av det här. Jag kommer aldrig bli så nervös att jag får frossa när vi ska sova bredvid varandra, det kommer bara vara som lite kolsyra i magen. Han kommer aldrig glömma att ringa mig och om han blir tråkig är det inte mer med det och vi går vidare och han kommer behöva mig, men jag kommer aldrig gå sönder och jag kommer veta allt om honom och han kommer aldrig säga att jag är en smutsig hora som ska få kuk till jag tiger och trycka ner mitt huvud mot hans skrev. För jag kommer vara värd något, jag kommer vara värd så mycket mer.

*Det här är en text vi fått oss tillsänd från teater KUNQ
www.komonq.org/kunq*

Tävling!!

1 Vilken profession har världens främsta quäär-teoretiker?

- 1 butler retorikprofessor truckförare

2 Vad är feltet med RFSL?

- 1 De har tråkiga fester.
 De vill störta vårt samhälle i kaos och anarki.
2 De avväpnar homokampen och hukar för heteronormerna.

3 Vilket är mest revolutionärt?

- 1 ett kommunistiskt parti
 våldsamma kravaller
2 offentligt bögssex

4 Varför gifter sig folk?

- 1 De vet inte bättre och alla andra gör det.
 Mannen vill förtrycka och kvinnan vill bli förtryckt.
2 De älskar varandra.

5 Varför skiljer sig folk?

- 1 De vill inte hålla på med förtryck längre.
 De hatar varandra.
2 De är homo-gay.

-Åhrm.. Vad tycker du om fråga nio?

6 Är heterosexuallitet konstitutivt för kapitalismen?

- 1 Ja, det är klart!
 Nej vad är det där för knasigt vänsterflum?
2 Nej, klassförtrycket är det medst grundläggande av allt.

7 Auktoritär socialism, liksom nazism, är...

- 1 ...undertryckt sexualitet
 ...bra
2 ...dåligt

8 Vilket är det ultimata antalet partners (förutom dig själv) för amorösa förhållanden?

1 2 st.   X 0 st.   2 5 st.

9 Är penetrerande sex ok?

1 Ja, men bara i avheterofierade sammanhang.
X Nej, inte under några omständigheter.
2 Jajamensan, knulla på bara!!

10 Är Alexander Bard filosof?

1 Nej, han är en otäck drogliberal.
X Nej, han är någon sorts avdankad disco-fjolla.
2 Nej, han är en kvasiintellektuell nolla med storhetsvansinne.

11 Vad menas med "rosa pengar"?

1 femtilapparna i monopol
X färgampullsfärgat rånbyte
2 rika vita medelklassbögar ska köpa saker

12 Vilken aktivistkille är snyggast?

1 AFA-grabben
X djurrättspojken
2 mansvars-mannen

med rätt slips känner du dig alltid säker

Skicka gärna in dina svar om du har lust. Har du riktig tur kanske du rent av vinner något.

kukmotkuk@ziplip.com

självförsvarskurs för
icke-heterosexuella

2-3 april

anmälan och information:
031-775 40 10

arr: gay424 i samarbete
med RFSL Göteborg

STUDIECIRKEL I
QUEERLATIN
30/3, 13/4, 27/4 - KL 18.30

VI ÖVERSÄTTER LITE PÅ EN HÖFT,
LÄSER OCH PRATAR OM HUR DET
VAR FÖRR I TIDEN.
INGA FÖRKUNSKAPER KRÄVS.

INFO OCH ANMÄLAN: MATS, 070-2048386

-Ha ha!! -Gick de på det där om klass och sexualitet!

sista ordet går till George...

”marriage is a sacred institution and the foundation of society”

Nästa nummer kommer i sinom tid. Det handlar om Qvinnan

---

sexualrevolutionära fronten
www.sexuellrevolt.cjb.net.
kukmotkuk@ziplip.com